

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзз1 11/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЋЋ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ... и ПП из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Личина, адвокат из ..., против туженог Предузећа „Универзал - Холдинг“ АД из Београда, у стечају, ради исплате разлике зараде, одлучујући о захтеву за заштиту законитости тужилаца, изјављеног против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1 1177/10 од 03.06.2011. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости тужилаца, који је изјављен против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1177/10 од 03.06.2011. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 132/04 од 18.10.2005. године, која је исправљена решењима истог суда П 132/04 од 27.07.2007. године и од 20.11.2008. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ЛЛ, па је обавезан тужени да том тужиоцу плати на име разлике зараде за јануар, фебруар, март и април 2001. године, појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки износ. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац ЛЛ, тражио да се тужени обавезе да му на име разлике зараде плати одређене месечне износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ЛЛ на име трошкова парничног поступка плати 25.485,00 динара. Ставовима од четвртог закључно са 27. изреке, одбијени су као неосновани тужбени захтеви свих осталих тужилаца којима су тражили да се обавезе тужени да им плати разлику у заради у одређеним укупним износима и појединачним месечним износима за одређен период на начин ближе одређен у овим ставовима изреке пресуде. Ставом 28. изреке, одлучено је да се трошкови парничног поступка у односу на све остале тужиоца осим тужиоца ЛЛ, не досуђују.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1177/10 од 03.06.2011. године одбијене су жалбе тужилаца и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у

Београду П 132/04 од 18.10.2005. године, исправљена решењима истог суда П 132/04 од 27.07.2007. године и П 132/04 од 20.11.2008. године.

Дописом ГТ I број 1390/11 од 30.01.2012. године Први основни суд у Београду је обавештен од стране Републичког јавног тужилаштва да нема услова за подизање захтева за заштиту законитости против правноснажне одлуке, те да је подносилац предлога за подизање захтева за заштиту законитости обавештен о овој одлуци.

По добијању обавештења Републичког јавног тужиоца, тужиоци су 22.02.2012. године изјавили захтев за заштиту законитости против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1177/10 од 03.06.2011. године, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености захтева за заштиту законитости на основу члана 421. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да изјављени захтев није дозвољен.

Чланом 417. Закона о парничном поступку, прописано је да јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. овог закона.

Закон о парничном поступку у члану 361. став 2. тачка 5. прописује да битна повреда одредаба парничног поступка увек постоји ако је противно одредбама овог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (члан 3. став 3.). Чланом 3. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Закон о парничном поступку у члану 418. прописује да уколико јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у роковима предвиђеним законом, странка која је поднела предлог, овлашћена је да у року од 30 дана од дана пријема обавештења да јавни тужилац неће изјавити захтев за заштиту законитости сама изјави овај правни лек.

Међутим, ценећи разлоге истакнуте у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд је утврдио да се овај ванредни правни лек изјављује због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Формално позивање на повреду из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП није од утицаја, јер указивање у захтеву за заштиту законитости да је тужени прикрио чињеницу о престанку поремећаја у пословању и да није донео Одлуку о престанку поремећаја у пословању, због чега је захтев тужилаца да у судском поступку траже исплату зараде, застарео, нема квалификацију недозвољеног располагања странака из члана 3. став 3. ЗПП на основу којег је донета побијана пресуда.

Имајући у виду да захтев за заштиту законитости није изјављен из разлога који је прописан чланом 417. Закона о парничном поступку, то значи да захтев тужилаца није дозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 421. став 2. у вези са чланом 404. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић